2 Tjóvurin

- Greina og tulka stuttsøguna
- Sig tína hugsan um støðuna hjá høvuðspersóninum
- Hvussu hevði tú mælt honum til at loyst trupulleikan?

Hann hevði næstan mist andan. So leingi hevði hann verið undir kavi. Nú lá hann púra stillur í vatnskorpuni og hvíldi seg, bara nøsin kom uppundan.

Sum tað var svalandi og fjálgt at liggja her, langt burtur frá øllum larmi, púra einsamallur.

Hann hugsaði um deyðan og um, hvussu tað mundi vera at drukna. Hann hevði hoyrt, at lættari deyði var ikki, og hann helt, at so mundi vera. Um hann nú læt seg søkka og lá eina løtu stillur á botninum, so doyði hann, so var alt endað – og so var alt gott.

Henda hugsan fekk slíkt vald yvir honum, at hann mátti ríva seg leysan frá henni og svimja í land. Meðan hann nú sat á einum kletti og læt sólina turka seg, fór hann aftur at hugsa um deyðan, og nú stóð alt klárt fyri honum, bæði at hann hugsaði so, og hví hann hugsaði so.

Hann var farin heiman um morgunin við teirri vissu hugsan, at hann skuldi gera enda á sær sjálvum, tí tíggju ferðir heldur vildi hann tað enn falla í rættarins hond. Hann hevði stolið, tað nyttaði einki at dylja fyri tí og heldur ikki at pynta um tað. Hann hevði stolið, og hvørja løtu kundi hann vænta bátin úr Havn. Og tað versta av øllum var tað, at hann hevði stolið frá manni, ið átti minni enn hann sjálvur.

Hann var farin inn í stovu mansins. Har lógu hundrað krónur á borðinum, tað var eisini út av lagi gáloysið ikki at læsa sínar dyr, tá ið hundrað krónur lógu á borðinum.

Eingin var inni – og hann tók peningin. Eingin kundi gruna, at tað var hann, ið stolið hevði, tí hann átti jú so nógv. Men tað var komið soleiðis yvir hann, hann mátti gera tað, kundi ikki lata vera.

Og hann var sæddur. Hann visti tað, kundi síggja tað á bygdarfólkinum, tey gingu øll av vegnum fyri honum, og so hugdu tey eisini so undarliga upp á hann, sum vildu tey sagt: "Har gongur tjóvurin, har gongur hann, ið hevur meira enn nokk av øllum og so – stjelur hann."

Í dag kom fútin, og so varð hann settur í skansan. Hann settist at lata seg í skjúrtuna. Á, tann skomm, tann herviliga skomm, hon bøttist ikki aftur. Alla ævi sína skuldi hann vera ein merktur maður. Hann slapp sær í buksurnar, hosurnar og skógvarnar, og so fór hann til gongu heim aftur.

"Ross, lús og fjandi," mutlaði hann fram fyri seg, meðan hann gekk heim eftir, "tú hevur ikki so frægt dirvi, at tú torir at taka teg sjálvan av døgum. Á tví, tví." Hann spýtti og skelkti at sær sjálvum. "Tjóvur, tjóvur."

Honum var hyggjandi út á fjørðin. Har kom ein bátur rógvandi inneftir. Báturin úr Havn, hugsaði hann; so verður rættargongd.

Og knappliga kom hann at hugsa um alt, sum stóð hann uttan fyri sjálvur.

Hann sá stóra stovu fyri sær, hitt reyðmálaða borðið stóð mitt á gólvinum, fútin sat frammanfyri tí, strangur á at líta. Yviri við dyrnar stóð ein politistur, meðan hann sjálvur stóð og segði frá øllum.

Hann krympaði seg saman av skomm.

Hann vendi við og gekk oman aftur í fjøruna. Hann kom beint fram á gjónna, sum segðist at vera botnleys.

Har settist hann. Gjógvin gekk beint inn í fjallið, og har inni hevði eingin verið, har mátti vera gott at liggja.

Hann tveitti seg útí. Klæðini tyngdu eitt sindur, men hann dugdi væl at svimja, so tað gjørdi ikki petti; hann svam beint inneftir, so langt, at hann føldi, hvussu ljósið kámaðist burtur. At enda var heilt myrkt.

Tá læt hann seg søkka – djúpt, djúpt niður.

Eftir Hans A. Djurhuus. Úr bókini *Smásøgur og ævintýr*, 1922

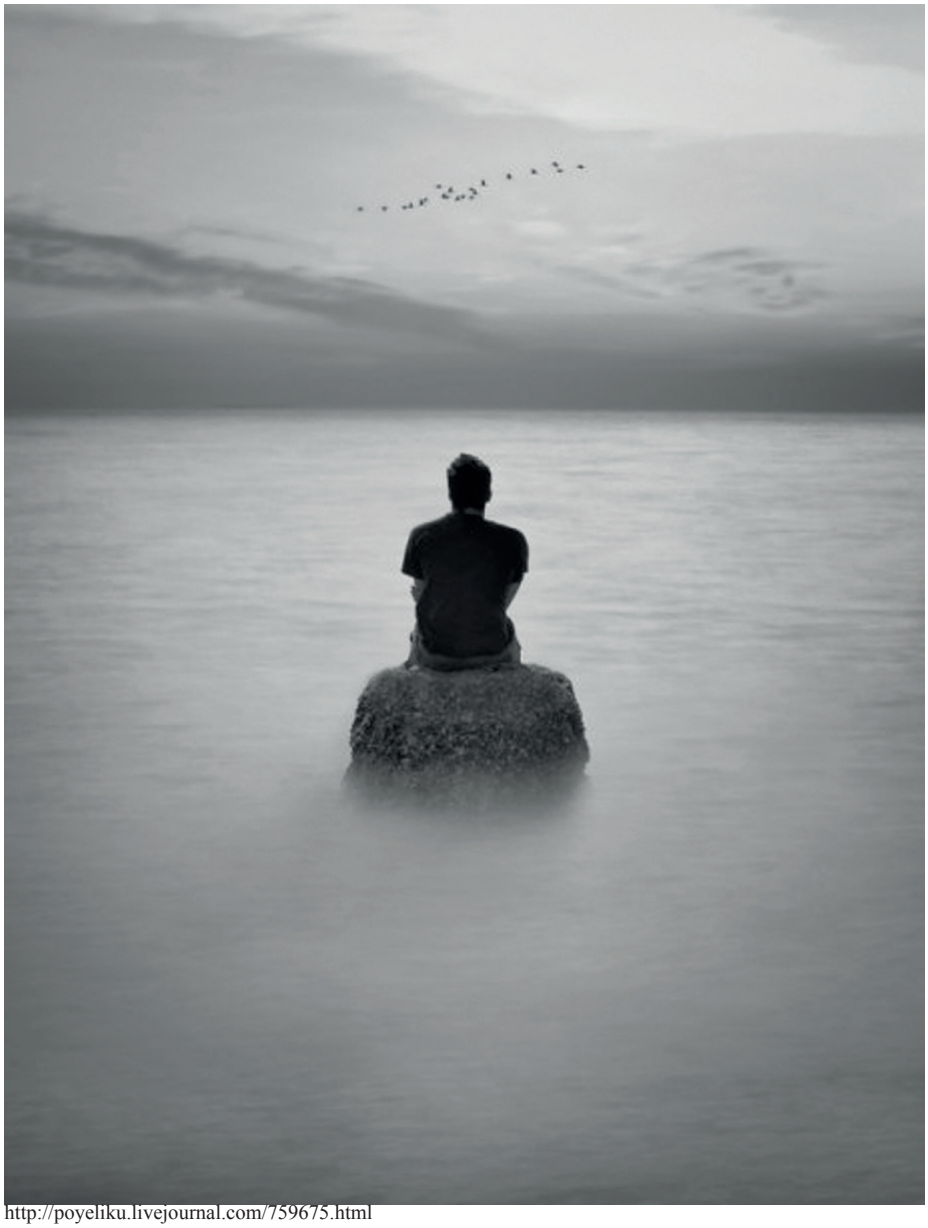

http://poyeliku.livejournal.com/759675.html

At hugsa um, tá ið tú greinar stuttsøgur:

- kjarnan í søgugongdini
- hvussu søgan er bygd upp
- frásøgufólk og sjónarhorn
- tíð (nær er søgan skrivað/ nær fara hendingarnar fram/ hvussu long er søgutíðin)
- stað
- persónar og atburð
- mál og myndamál
- mótsetningar í søguni